

Mens & Werk

Tot op duizendste millimeter nauwkeurig

Bij UCO contactlenzen Wieringerwerf is alles 'custom made' * Lens past precies op je oog * Poetsen met speeksel? Niet doen * Want hygiëne is allerbelangrijkste

Marten Visser
m.visser@hollandmediacombinatie.nl

Wieringerwerf * Begint het daar mee? Nee toch? Dat bestaat niet. Toch wel, zegt Ed Beijer. Dat piepkleine ronde schijfje plastic dat voor ons op de werkbank ligt gaat er als flinterdunne contactlens uiteindelijk voor zorgen dat iemand de wereld weer scherp ziet. Moet dat schijfje eerst nog wel even door die geavanceerde machine achter ons. Waar diamantbeiteltjes er met een ongekende precisie een contactlens uit snijden. Met een ronding tot op de duizendste millimeter nauwkeurig, zodat de lens exact op het oog van de gebruiker past.

Want dat is het kenmerk van UCO contactlenzen uit Wieringerwerf. Elke lens die er de deur uitgaat, is precies op maat gemaakt. *Custom made*, zeg maar. En dat gebeurt allemaal in een eenvoudig pand op een bedrijventerrein direct naast de snelweg A7.

Lexus

Hier heerst een 'niet-lullen-maar-poetsen-mentaliteit'. Geen dure Lexus of Audi op een parkeerterrein met bordjes 'gereserveerd voor directie'. Eigenaren René Perton (59) en Ed Beijer (66) van UCO doen niet aan die gekkigheid. Zij komen gewoon in een doodnormale Renault aangereden. Maar als het om contactlenzen voor de klant gaat, nemen ze geen genoegen met doodnormaal, dan telt alleen het allerbeste. In die zin zetten ze de lijn door van de oprichters van het bedrijf, legt Perton uit.

Pasvorm

Die drie contactlensspecialisten waren eind jaren zestig niet helemaal tevreden over de kwaliteit van de lenzen die ze kregen uit landen als Engeland en Duitsland. De pasvorm moest beter kunnen, besloot het drietal. En begon voor zichzelf. Een halve eeuw later is de beste pasvorm nog altijd het uitgangspunt van UCO. Want elk oog

Eenvoudig pand, geen dure Lexus op parkeerplaats

is anders, doceert Ed Beijer. Hij tovert de meetgegevens van een oog op het scherm van de computer om het uit te leggen. Een ronde bol. Met verschillende kleuren en honderden cijfertjes. Die geven de bolling van het oog aan. De *topografie* van een oog, zoals dat bij UCO heet. Let op, zegt Beijer, en klikt door. Weer een oog. Net zo'n ronde bol, maar met heel andere kleurtjes en heel andere cijfertjes. De eigenaar van oog 1 heeft dus een totaal andere contactlens nodig dan de eigenaar van oog 2.

Drogisterijen

Kom daarom bij UCO niet aan met die *one-size-fits-all-lenzen* die je tegenwoordig bij de drogisterijen kunt kopen. Ze komen met honderdduizenden tegelijk uit lage lonen landen, weet Perton. „Van het geld waarvoor ze bij de drogist in de schappen liggen kunnen wij nog niet eens de grondstoffen voor onze lenzen kopen.”

Geen goed idee, die lenzen, vinden ze bij UCO. Door de zeer beperkte maatvoering past de lens bij de helft van de gebruikers niet helemaal goed. Bij UCO maken ze, meestal op medisch advies, wel zachte lenzen, maar eigenlijk zwe- ren Perton en Beijer bij 'vormstabile lenzen', in de volksmond vaak 'harde lenzen' genoemd. „Maar hard, dat klinkt wat negatief.”

Groter

Het verschil? De zachte lens is groter en valt over de hele 'cornea': het gekleurde deel van het oog. De vormstabile lens bedekt een kleiner deel van het oog. Perton: „De zachte lens zit op het oog geplakt, een lens van ons drijft als het ware op het traanvocht.” En vergt iets meer gewenning, legt Beijer uit. „Het meeste gevoel heb je in je

Deze hypermoderne machine maakt de contactlens, demonstrenen Perton (achter) en Beijer.

oogleden, in het oog zelf zit weinig gevoel. Zo'n zachte lens voelt je dus niet. Een vormstabile lens, die kleiner is, maakt meer contact met de oogleden. En dus voel je die in het begin wel zitten. Daar moet je aan wennen.” Het grote voordeel van zo'n 'harde lens': je voelt het meteen als er een vuiltje onder is gekomen. Of, zoals ze dat bij UCO zeggen: *de alarmfunctie van het oog blijft in stand*. Perton: „Zo'n vuiltje wil je dan meteen weghalen. En dat is na-

tuurlijk goed.” Moet je, zoals nog wel eens gebeurt, zo'n lens natuurlijk niet even in de mond steken om 'm weer schoon te krijgen. Da's vragen om moeilijkheden. „Je wilt niet weten hoeveel bacteriën er in speeksel zitten”, zegt Beijer. „We krijgen wel eens lenzen retour, bij voorbeeld omdat ze niet goed zijn aangemeten of beschadigd zijn geraakt. Vaak komen ze ons nog net niet tegemoet gewandeld, zo vuil zijn ze. Dan vraag je je wel eens af hoe het met de hygiëne

gesteld is. Wonderlijk: je hebt maar een paar ogen.” Met in totaal acht mensen worden in Wieringerwerf een paar honderd lenzen per week gemaakt. Allemaal unieke exemplaren, gemaakt op basis van metingen van optometristen of contactlensspecialisten. De nieuwste troef van UCO is de contactlens Retina, in eigen huis ontwikkeld. Die lens volgt nog nauwkeuriger de vorm van het oog. „En dus zie je er nog scherper mee”, zeggen Perton en Beijer. Ze zijn begonnen

Meeste gevoel zit in de oogleden, niet in 't oog zelf

als werknemer en hebben het bedrijf in de jaren negentig overgenomen. Perton is vooral de financiële man, Beijer is de vakspecialist.

Nu komen ze, laten we het netjes uitdrukken, zelf 'een beetje op leeftijd'. „Klopt”, zegt Perton. „Daarom gaan we door met verjongen. We hebben sinds kort een nieuwe optometrist aangenomen. Ed is al aan het afbouwen, hij bepaalt zelf wanneer hij er helemaal uitstapt. Ik ga voorlopig nog wel even door. Met plezier. Dit is een uniek bedrijf, waar je heel goed een leuker boterham kunt verdienen. Als je er maar wat voor wil doen.” www.ucocontactlenzen.nl

Achter de Schermen

In de serie 'Achter de Schermen' worden personeelsleden uit de Noordkop geportretteerd die op de achtergrond werken. Aanmelden kan via redactie.sc@nhd.nl o.v.v. 'Achter de schermen'.

Cecile van der Leij op haar dagelijkse werkplek.

FOTO JOLANDE BRAS

'Het is zakelijk werk waar enorm veel emotie in zit'

Jolande Bras

Den Helder * Ze is bijna 65, maar aan haar pensioen denkt ze absoluut nog niet. Cecile van der Leij werkt op het bedrijfsbureau van Oleahof Uitvaartzorg. „Samen met mijn collega Marith Dop ben ik de 'spin in het web' van het bedrijf”, vertelt ze. In 1993 is Cecile met haar gezin in Den Helder komen wonen. Haar man kreeg een baan in het Gemini ziekenhuis. Vanaf 1997 werkte ze als gastvrouw in het uitvaartcentrum. „In 2007 werd het hele uitvaartcentrum vernieuwd en vooral ook uitgebreid met de komst van de Oleahof. Daardoor ontstond een nieuwe functie op het bedrijfsbureau. Ik schrok wel een beetje toen de directie mij meedeelde dat ik dit moest gaan doen. Toch zag ik het al snel als een uitdaging.” Ze maakt plannings, coördineert en stuurt aan.

Kist

Cecile werkt drie dagen per week; Marith neemt het werk het tweede deel van de week van haar over. De dag begint voor haar op kantoor. „Elke morgen bekijk ik de meldingen van overlijden en bel ik de nabestaanden. Ik leg het eerste contact en maak een afspraak voor een van onze uitvaartleiders. Tijdens dit eerste gesprek houdt

de uitvaartleider mij op de hoogte. Zodra de kist is uitgezocht, stuur ik het zorgteam aan. Uit ervaring weten wij dat het voor de familie vaak waardevol is om spoedig afscheid van hun dierbare te kunnen nemen.”

Emotie

„Het is belangrijk om de juiste balans te vinden; zakelijk, maar ook inleving en emotie. Bij zo'n eerste telefoongesprek moet ik goed aanvoelen of iemand wil praten over de overledene. En als iemand dat liever niet doet, is dat ook goed.” Cecile benadrukt dat zij zelf ook maar mens is en haar collega's ook. „Als het een jong iemand betreft of soms zelfs een kindje, raakt ook ons dat extra.” Vijf jaar geleden overleed de echtgenoot van Cecile. „Toen ondervond ik aan den lijve hoe belangrijk het werk is dat wij doen. Twee weken na mijn uitvaart zat ik weer achter mijn bureau. Veel mensen begrepen dit niet. Als je man net is overleden, dat je dan elke dag bezig bent met uitvaarten. Maar op ons werk kunnen we er juist over praten, omdat iedereen hier weet wat je dan doormaakt.” Tot besluit zegt ze: „En als we een mooie waardering krijgen van de nabestaanden dan zijn we allemaal apetrots. Daar doen we het tenslotte voor.”